

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-68/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Željke Zrilić Ježek, univ. spec., predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te sudske savjetnice Marte Sraka, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Općinski građanski sud u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 84, Zagreb, OIB: 01252163117, protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, Trg žrtava fašizma 3, OIB: 68011638990, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Udruge Amagi, Sesvete, Mostarska ulica 44, OIB: 17371863135, radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 15. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Poništava se rješenje tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske KLASA: UP/II-008-07/25-01/1127, URBROJ: 401-01/10-26-8 od 3. ožujka 2026.

II. Poništava se rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu, broj: Su-3230/25 od 15. prosinca 2025.

III. Predmet po zahtjevu podnositeljice Udruge Amagi za pristup informacijama od 26. studenoga 2025. dostavlja se Ministarstvu pravosuđa, uprave i digitalne transformacije Republike Hrvatske na rješavanje.

Obrazloženje

1. Rješenjem tuženika u toč. 1. izreke poništava se rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu, broj: Su-3230/25 od 15. prosinca 2025., toč. 2. izreke odobrava se Udruzi Amagi pravo na pristup službenim adresama elektroničke pošte svih sudaca Općinskog građanskog suda u Zagrebu, te se toč. 3. izreke nalaže Općinskom građanskom sudu u Zagrebu da postupi sukladno točki 2. izreke ovog rješenja u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti ovog rješenja.

2. Protiv rješenja tuženika tužitelj je ponio tužbu u kojoj ističe da je u vrijeme donošenja prvostupanjskog rješenja postojalo ograničenje iz članka 15. stavak 3. toč. 1. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine broj: 25/2013, 85/2015, 69/2022. – dalje: Zakon) jer postoje osnovane sumnje da bi se omogućavanjem pristupa traženim informacijama onemogućilo učinkovito, neovisno i nepristrano vođenje određenog broja sudskih postupaka pred tim sudom. Tužitelj naglašava činjenicu da je udruga Amagi stranka u postupcima koji se vode pred Općinskim

građanskim sudom u Zagrebu, i to kako ovršnih postupaka, tako i u parničnim postupcima te u predmetima sudske uprave, stoga se navodi tuženika o spekuliranju o zlouporabi prava na pristup informacijama ne mogu prihvatiti. Tužitelj upućuje da navedeno predstavlja zakonom propisani razlog za ograničenje prava na pristup informacijama jer se time štiti učinkovitost i neovisnost vođenja postupaka koji bi ovisili o tome na koji će način podnositelj zahtjeva koristiti informacije koje su predmet tog zahtjeva, odnosno adrese elektroničke pošte sudaca tog suda. Tužitelj navodi da je prije donošenja odluke proveo test razmjernosti i javnog interesa u smislu članka 16. stavak 1. Zakona, te navodi kako razlozi koji idu u korist omogućavanja pristupa informacijama su mogućnost neposredne i ažurne komunikacije sa svakim pojedinim sucem, no tužitelj je uzeo u obzir i činjenicu da bi se dobivene informacije mogle upotrijebiti u svrhu utjecaja na vođenje i konačan ishod bilo kojeg postupka u tijeku. Ističe da je životno i logično da bi se takva komunikacija stranaka sa sucima putem elektroničke pošte u većem dijelu zasigurno svodila na iznošenje činjenica i dokaza vezanih uz konkretne sudske predmete, što svakako ne bi bilo uzeto u obzir jer se ne radi o službenom načinu komunikacije stranaka sa sudom. Pored navedenog, stranke sa sudovima, odnosno sucima, mogu komunicirati usmeno na raspravnim ročištima kao i pisanim putem u smislu članka 106. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91. – 146/25.), pa je razlog koji je tužitelj u testu razmjernosti i javnog interesa cijenio kao razlog u prilog omogućavanja pristupa informacija, ostvaren kroz primjenu odredbe članka 106. i 106.a. Zakona o parničnom postupku. Vezano uz navode tuženika da tužitelj provođenjem testa razmjernosti spekulira o nekim budućim radnjama podnositelja zahtjeva, ističe kako je isključiva svrha elektroničke pošte sredstvo komunikacije pa je sasvim životno i logično da bi se elektroničke pošte sudaca u konkretnom slučaju koristile za komunikaciju s istima. Slijedom iznijetog, predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti pobijano rješenje.

3. U odgovoru na tužbu tuženik ostaje kod pobijanog rješenja i svih razloga navedenih u obrazloženju tog rješenja. Posebno naglašava da se tužitelj u prvostupanjskom rješenju pozvao samo na odredbu članka 15. stavka 3. točke 1. ZPPI-a, a da je u žalbenom postupku tuženik primijenio ustaljenu praksu Suda iz presuda broj Us II-365/2021 od 27. veljače 2022. i broj Us II-79/2025 od 10. lipnja 2025, prema kojoj okolnost o eventualno budućim radnjama podnositelja ne predstavljaju propisani razlog za ograničavanje prava na pristup informacijama, odnosno da se ne može štititi učinkovitost nekog postupka koji bi ovisio o tomu na koji će način podnositelj zahtjeva koristiti informacije koje su predmet postupka. S tim u vezi je skrenuo pozornost na shvaćanje iz točke 44. presude ESLJP-a u predmetu Vusić protiv Hrvatske od 1. srpnja 2010. (broj zahtjeva broj 48101/07), prema kojoj odstupanje od ustaljene prakse predstavlja povredu načela pravne sigurnosti kao sastavni dio konvencijskog prava na pravično suđenje. Smatra da članci 92. i 93. Sudskog poslovnika, kojima je uređen način komuniciranja suda sa strankama, ne predstavljaju neki drugi razlog za ograničenje prava na pristup informacijama, da razlog zbog kojih se traži pristup informacijama nije bitan u smislu članka 18. stavka 4. Zakona te da tužitelj ne može nagađati samo o negativnim radnjama žalitelja, odnosno da će žalitelj pokušati komunicirati sa sucem radi utjecaja na donošenje odluke. Naglašava da predmet ovog postupka nije rasprava o načinu komunikacije suda sa strankama. Tuženik ističe da odredba članka 6. Zakona o sudovima ne predstavlja jasnu i preciznu normu koja zadovoljava uvjete dostupnosti i predvidljivosti a koja bi mogla predstavljati samostalno ograničenje pristupa informacijama. Ograničenje prava

na pristup informacijama u konkretnom predmetu ne može postići svrhu koju tužitelj navodi u obrazloženju rješenja (neovisnost i nepristranost sudbene vlasti), odnosno ne sprječava žalitelja ili druge osobe da pokušaju utjecati na donošenje sudskih odluka slanjem brojnih podnesaka na adresu sudske pisarnice ili slanjem brojnih podnesaka ili pritužbi putem zemaljske pošte i da primjena navedenoga zakonskog ograničenja ne zadovoljava uvjet razmjernosti i prikladnosti. Tuženik upućuje na odluke Općeg suda EU-a broj T-851/16, T-796/14 i T-524/21, te ističe da su predmet ovoga postupka službene adrese elektroničke pošte sudaca, koje se sastoje od imena i prezimena sudaca i domene, da su imena i prezimena sudaca javno dostupna informacija (primjerice u Godišnjim rasporedima poslova), a da je domena vidljiva iz javno dostupnih kontakata pojedinih sudova. Smatra da otkrivanje tražene informacije očito ne može utjecati na vođenje sudskih postupaka, te je bitan sadržaj informacije za procjenu je li primjenjivo zakonsko ograničenje iz članka 15. stavka 3. točke 1. Zakona. Zaključno, tuženik skreće pozornost i na pravna stajališta ovog Suda iz presuda broj Us II-289/2025 od 2. travnja 2025. i Us II-290/2025 od 31. ožujka 2026., prema kojima neovisnost i nepristranost sudstva ne predstavlja samostalan razlog za ograničavanje prava na pristup informacijama, već se isto mora ispitivati uz konkretno zakonsko ograničenje, u pravilu uz odredbu članka 15. stavka 4. točke 2. Zakona. Slijedom navedenog, predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

4. U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", 36/24., 39/26. – dalje: ZUS) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju i zainteresiranoj osobi.

5. S obzirom na to da tužitelj, u biti, osporava samo primjenu prava te da ključne činjenice nisu sporne te s obzirom na to da stranke nisu izričito zahtijevale održavanje rasprave, Sud je ocijenio da su ispunjene kumulativno propisane pretpostavke iz članka 98. stavka 1. točke 4. ZUS-a za rješavanje upravnog spora bez rasprave.

6. Iz priloženog spisa predmeta proizlazi da je ovdje zainteresirana osoba Udruga Amagi 26. studenoga 2025. podnijela zahtjev za pristup informacijama Ministarstvu pravosuđa, uprave i digitalne transformacije Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Ministarstvo pravosuđa).

7. Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke, kao i očitovanje stranaka tijekom upravnog spora, pa je na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, a prema slobodnom uvjerenju, sukladno odredbi članka 114. stavka 3. ZUS-a utvrdio da osporeno rješenje nije zakonito.

8. Nije sporno da je zainteresirana osoba Udruga Amagi podnijela jedan zahtjev za pravo na pristup informacijama, zatraživši da joj se omogući pristup informacijama o svim službenim adresama elektroničke pošte svih sudaca u Republici Hrvatskoj i službenim e-mail kontaktima svih sudova u Republici Hrvatskoj.

8.1. Nije sporno ni da je Ministarstvo pravosuđa, dopisom KLASA: 008-03/25-01/104, URBROJ: 514-14-03-02/01-25-02 od 4. prosinca 2025., ustupilo konkretni zahtjev za pristup informacijama svim sudovima u Republici Hrvatskoj prema priloženoj dostavnoj listi uključujući i Općinski građanski sud u Zagrebu, utemeljujući svoje postupanje na odredbi članka 21. stavka 1. Zakona.

9. Zakon u članku 5. stavku 1. točki 2., definira pojam tijela javne vlasti u smislu toga zakona kao tijela državne uprave, druga državna tijela, jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe i druga tijela koja imaju javne ovlasti, pravne osobe čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne ili područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koje obavljaju javnu službu, pravne osobe koje se

temeljem posebnog propisa financiraju pretežito ili u cijelosti iz državnog proračuna ili iz proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave odnosno iz javnih sredstava (nameta, davanja, i sl.), kao i trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska i jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo.

9.1. Prema odredbi članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona informacija je svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

9.2. Pravo na pristup informacijama obuhvaća pravo korisnika na traženje i dobivanje informacije kao i obvezu tijela javne vlasti da omogući pristup zatraženoj informaciji, odnosno da objavljuje informacije neovisno o postavljenom zahtjevu kada takvo objavljivanje proizlazi iz obveze određene zakonom ili drugim propisom (članak 5. stavak 1. točka 5. Zakona).

9.3. Člankom 18. stavkom 1. Zakona je propisano da korisnik ostvaruje pravo na pristup informaciji podnošenjem usmenog ili pisanog zahtjeva nadležnom tijelu.

9.4. Odredbom članka 21. stavka 1. Zakona je propisano da ako tijelo javne vlasti ne posjeduje informaciju, a ima saznanja o tijelu koje je posjeduje, dužno je, bez odgode, a najkasnije u roku od osam dana od zaprimanja zahtjeva, ustupiti zahtjev tome tijelu, a o čemu će obavijestiti podnositelja, s time da se rokovi ostvarivanja prava na pristup informaciji računaju od dana kada je nadležno tijelo javne vlasti zaprimilo ustupljeni zahtjev.

9.5. Prema odredbi članka 71. stavka 1. Zakona o sudovima („Narodne novine“, broj: 28/13., 33/15., 82/15., 82/16., 67/18., 126/19., 130/20., 21/22., 60/22., 16/23., 155/23., 36/24. i 136/25., u daljnjem tekstu: ZoS) ministarstvo nadležno za poslove pravosuđa obavlja poslove pravosudne uprave, a prema stavku 2. toga članka u obavljanju poslova pravosudne uprave ministarstvo nadležno za poslove pravosuđa obraća se predsjedniku odgovarajućeg suda.

9.6. U pravosudnu upravu spadaju poslovi koji služe obavljanju sudbene vlasti uključujući i osiguranje materijalnih, financijskih, prostornih i drugih uvjeta za rad sudova i informatizacija sudova (članak 72. stavak 1. točke 3. i 4. ZoS-a).

9.7. U skladu s člankom 115. stavkom 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09. i 110/21., u daljnjem tekstu: ZUP) drugostupanjsko tijelo u postupanju po žalbi pazi po službenoj dužnosti na nadležnost i postojanje razloga za oglašivanje rješenja ništavim.

9.8. Odredbom članka 117. stavka 3. ZUP-a je propisano da ako drugostupanjsko tijelo utvrdi da je prvostupanjsko rješenje donijelo nenadležno tijelo, poništiti će to rješenje po službenoj dužnosti i dostaviti predmet nadležnom tijelu na rješavanje.

10. Uzimajući u obzir poslove pravosudne uprave koje obavlja Ministarstvo pravosuđa te unutarnje ustrojstvo toga ministarstva koje je uređeno Uredbom o unutarnjem ustrojstvu Ministarstva pravosuđa, uprave i digitalne transformacije („Narodne novine“, broj: 72/24.) te uzimajući u obzir da ono osigurava potporu svim poslovnim procesima sudova uključujući i potporu vezano za korištenje informatičke infrastrukture (mrežne, računalne, programske i druge), Sud smatra da je Ministarstvo pravosuđa, kojem se podnositeljica, zainteresirana osoba Udruga Amagi i pisano obratila (a ne Općinskom građanskom sudu u Zagrebu), tijelo javne vlasti koje je bilo

nadležno ali i dužno odlučiti o konkretnom zahtjevu za pristup informacijama. Naime, s obzirom na sadržaj poslova pravosudne uprave, riječ je o informacijama koje je upravo stvorilo ali i koje posjeduje Ministarstvo pravosuđa, a kojem se tijelu javne vlasti podnositeljica i pisano obratila zahtjevom.

11. Dakle, Sud smatra da nije bilo pravnog uporišta za ustupanje konkretnog zahtjeva za pristupom informacijama sudovima u smislu odredbe članka 21. stavka 1. Zakona. Valja primijetiti i da iz sadržaja dopisa KLASA: 008-03/25-01/104, URBROJ: 514-14-03-02/01-25-02 od 4. prosinca 2025. ne proizlazi valjani pravni temelj za ustupanje konkretnog zahtjeva na rješavanje sudovima, a niti je iz njega razvidno da Ministarstvo pravosuđa ne posjeduje tražene informacije.

12. Stoga je valjalo, na temelju odredbe članka 117. stavka 1. ZUS-a, s obzirom na prirodu upravne stvari, poništiti rješenje tuženika kao i poništiti po službenoj dužnosti prvostupanjsko rješenje koje je donijelo nenadležno tijelo te dostaviti predmet nadležnom tijelu na rješavanje.

U Zagrebu 15. srpnja 2026.

Predsjednik vijeća
Željka Zrilić Ježek, univ.spec., v.r.